

Frank Sinatra (12 grudnia 1915 w Hoboken - 14 maja 1998 w Los Angeles)

*Ten piosenkarz wszech czasów z Hoboken
zdobył pierwszą, drugą... czwartą żonkę,
uwodził głosem,
głos był mu losem,
śpiewem porywał Polkę, Japonkę...*

(ebs)

Frank Sinatra - amerykański piosenkarz i aktor filmowy pochodzenia włoskiego.

Urodził się jako Francis Albert Sinatra 12 grudnia 1915 w Hoboken.

Sinatrę uważa się za jednego z najlepszych wokalistów wszech czasów. Jego wykonania są znane z nienagannego frazowania i synchronizacji.

Sinatra postanowił zostać piosenkarzem, gdy usłyszał w radiu Binga Crosby'ego. Karierę rozpoczynał, śpiewając w małych lokalach w New Jersey, aż zwrócił na niego uwagę lider zespołu i trębacz Harry James.

Po krótkim okresie współpracy z zespołem Jamesa w 1940 roku Sinatra przyłączył się do zespołu Tommy'ego Dorsey'a, w którym stał się znanym wokalistą. Zdobył popularność również wśród młodzieży, stając się pierwszym idolem nastolatków. Dzięki niemu muzyka popularna, przedtem słuchana głównie przez dorosłych, zwiększyła grono swoich odbiorców o nowe pokolenie.

Później rozpoczął karierę solową i odniósł pewne sukcesy, szczególnie w okresie strajku muzyków. Ponieważ wokaliści nie należeli do związku zawodowego muzyków, mogli nagrywać płyty (często z innymi wokalistami akompaniującymi im własnym głosem).

W 1947 roku nagrał dla Columbia Records w części zaśpiewaną po polsku piosenkę Ever Homeward opartą na polskim utworze O gwiazdeczko coś błyszczała Kazimierza Lubomirskiego i Wiktoryna Zielińskiego z połowy XIX wieku. Wcześniej utwór ten zaśpiewał w duecie z Alidą Valli w filmie The Miracle of the Bells, opartym na polskim wątku[3].

W późnych latach 40. i na początku lat 50. kariera muzyczna Sinatry podupadła. Jednak w 1953 roku Sinatra powrócił w wielkim stylu, tym razem jako aktor, występując w Stąd do wieczności (From Here to Eternity). Po sukcesie filmowym Sinatra odbił się od dna również w muzyce. W późniejszych latach występował jeszcze w wielu filmach. Z najważniejszych należy wymienić The Man with the Golden Arm oraz Przeżyliśmy wojnę (The Manchurian Candidate).

Początkowo, w latach 40., Sinatra nagrywał dla wytwórni Columbia Records. W latach 50. przeniósł się do Capitol Records, gdzie współpracował z najlepszymi producentami i aranżerami tamtych czasów, do których należeli m.in. Nelson Riddle i Billy May. Z tym ostatnim Sinatra nagrał wiele ze swoich najlepszych utworów. Na początku lat 60. muzyk miał już wyrobione nazwisko i mógł pozwolić sobie na stworzenie własnej wytwórni: Reprise Records.

Sinatra w Białym Domu w 1973 r.

Przyznanie Medalu Wolności (23 maja 1985 r.)

W latach 50. i 60. Sinatra był jedną z atrakcji Las Vegas. Pod koniec lat 60. w duecie m.in. z polską piosenkarką Violetta Villas śpiewał w Casino de Paris utwór Strangers in the Night. Dean Martin i Sammy Davis Jr. byli jednymi z wielu artystów estrady, z którymi Sinatra się przyjaźnił. Sinatra, aktor Peter Lawford i komik Joey Bishop byli głównymi filarami Rat Pack (dosł. paczka szczurów) - luźnej grupy artystów estrady, którzy przyjaźnili

się i razem się bawili.

W latach 60. Sinatra odegrał ważną rolę w desegregacji rasowej w hotelach i kasynach w Nevadzie. Sinatra i koledzy z Rat Pack nie pokazywali się w hotelach i kasynach, które odmówiły obsłużenia Sammy'ego Davisa - czarnoskórego członka ich paczki. Gdy po wprowadzeniu na ekrany filmu Ocean's Eleven Rat Pack przyciągnął uwagę amerykańskich mediów, wszystkie hotele i kasyna, które chciały, aby artyści bawili się we właśnie u nich, musiały zmienić swoje podejście do segregacji.

W późniejszym okresie kariery Sinatrę oskarżano o kontakty z mafią. Mówiło się, że jego kariera była wspierana przez osoby powiązane ze środowiskiem przestępczym. John Edgar Hoover, szef FBI w latach 1924-1972, najwyraźniej wierzył w te oskarżenia, gdyż FBI zebrało ponad 2400 stron akt dotyczących muzyka. Sam Sinatra wielokrotnie zaprzeczał tym oskarżeniom. Nigdy też nie doszło do oficjalnego postawienia zarzutów. Z drugiej strony niektórzy twierdzą, że postać Johnny'ego Fontane - jednego z bohaterów książki i filmu Ojciec chrzestny - w znacznym stopniu opiera się na postaci Sinatry i jego rzekomych powiązaniach z mafią.

Sinatra kontynuował swoją karierę muzyczną aż do lat 90., kiedy ukazał się album Duets. Można na nim usłyszeć Sinatrę śpiewającego w duecie z innymi gwiazdami, m.in. Bono z U2. Sinatra dawał koncerty aż do 1995 roku, ale prawie 80-letni muzyk miał problemy z pamięcią i często musiał korzystać z promptera, na którym wyświetlano teksty jego piosenek.

Gwiazda Sinatry w Hollywood Walk of Fame

Po kolejnym ataku serca Frank Sinatra zmarł o godz. 10.50 14 maja 1998 roku, w Cedars-Sinai Medical Center. W czasie śmierci towarzyszyła mu żona Barbara i córka Nancy. Ostatnie słowa Sinatry brzmiały: „I'm losing”. Miał 82 lata.

W ciągu swojego życia Sinatra był częstym gościem w Palm Springs w Kalifornii. Sinatra, który był znanym dobroczyńcą oraz właścicielem nieruchomości w tamtym regionie, chciał, by pochowano go na pustyni. Chociaż zmarł w 1998 roku w Los Angeles, jego pogrzeb odbył się w katolickim kościele św. Teresy w Palm Springs, około 120 mil od Los Angeles. Pochowano go w Cathedral City, w miejscu gdzie spoczywają jego rodzice. Cmentarz, na którym został złożony, leży w pobliżu Rancho Mirage, znanej posiadłości Sinatry. W jego pobliżu pochowani są również jego przyjaciel Killy Rizzo, który zginął w wypadku samochodowym krótko przed Sinatrą, oraz burmistrz Palm Springs i kongresmen Sonny Bono.

Według legendy Sinatra został pochowany z piersiówką whisky Jack Daniel's oraz garścią dziesięciocentówek. Sinatra nosił przy sobie monety dziesięciocentowe od czasu, gdy jego syn, Frank Jr. został porwany, a porywacze żądali od Sinatry kontaktu tylko z automatów telefonicznych.

Życie prywatne

Rodzicami Franka Sinatry byli włoscy imigranci Natalina Garaventa i Antonio Martino Sinatra.

4 lutego 1939 roku Sinatra ożenił się w Jersey City (New Jersey) z miłością swojej młodości Nancy Barbato Sinatra. Mieli razem trójkę dzieci: Nancy Sinatra (ur. 8 czerwca 1940 r.), Frank Sinatra Jr. (ur. 10 stycznia 1943 r.) i Tina Sinatra (ur. 20 czerwca 1948 r.). Chociaż Sinatra nie pozostał wierny swojej żonie, uważany był za troskliwego i opiekuńczego ojca. Gdy w 1950 roku jego romans z Avą Gardner wyszedł na jaw, małżonkowie skorzystali z prawa separacji, a 29 października 1951 roku rozwiedli się.

Sinatra i Ava Gardner pobrali się 7 listopada 1951 roku, ale oni również wzięli rozwód (w 1957 roku), poprzedzony separacją (27 października 1953 roku).

8 grudnia 1963 roku Frank Sinatra Jr. został porwany. Sinatra-ojciec zapłacił porywaczom 240.000 dolarów okupu i dwa dni później jego syn został wypuszczony bez żadnych obrażeń. Przez cały ten czas Sinatra nosił przy sobie garść dziesięciocentówek, ponieważ porywacze żądali, by Sinatra dzwonił do nich tylko z budek telefonicznych. Mimo że porywacze zostali złapani i skazani, Sinatra jeszcze przez długi czas nosił ze sobą monety o takim nominale.

W 1966 roku Sinatra ożenił się z młodszą od niego o 30 lat aktorką Mią Farrow. Rozwiedli się dwa lata później.

11 lipca 1976 roku Sinatra poślubił Barbarę Blakeley Marx (przeszła na katolicyzm, by móc za niego wyjść), która towarzyszyła mu aż do śmierci.

Dorobek muzyczny

Sinatra pozostawił po sobie ogromną spuściznę muzyczną, poczynając od pierwszych utworów z zespołem

Harry'ego Jamesa w 1939 roku, przez olbrzymie zbiory Columbia Records z lat 40., Capitol Records z lat 50., i Reprise Records od lat 60. aż do jego ostatniego albumu Duets II z 1994 roku. Do jego najbardziej znanych utworów zalicza się „My Way”, „New York, New York”, „Night and Day”, „Love and Marriage”, „I've Got You Under My Skin”, „Strangers in the Night”, „Fly Me to the Moon” oraz „Witchcraft”. Najpopularniejszym i najlepiej sprzedającym się ze wszystkich jego albumów pozostaje Sinatra at the Sands z 1966 roku - zarejestrowany na żywo koncert z Las Vegas, z Sinatrą u szczytu formy, wspieranym przez zespół Counta Basiego.